

DE
VARKENSHOEDER

De varkenshoeder

Het verhaal over de varkenshoeder is een sprookje van Hans Christian Andersen.

Er was eens een arme prins. De prins bezat een heel klein koninkrijk en hij woonde helemaal alleen -zijn beide ouders waren overleden- in een klein kasteel. Naast het koninkrijk van de arme prins was een heel groot koninkrijk. En in dit grote koninkrijk woonde een beeldschone prinses. De prins wilde graag trouwen en hij wist ook wel met wie, namelijk met de prinses. Maar helaas zag zij hem nooit staan, want de arme prins had haar weinig te bieden.

Wanhopig bezocht de prins het graf van zijn ouders. Hij knielde en zei: "Oh vader, oh moeder, ik ben zo wanhopig. Ik ben smoorverliefd op de prinses, maar ze ziet me niet staan." En terwijl hij dit zei keek hij naar de grafsteen van zijn ouders en er gebeurde iets heel bijzonders. Er begon een rozenstruik te groeien, een prachtige rozenstruik. En aan deze rozenstruik begon een roos te bloeien. De prins rook aan de roos en terwijl hij dit deed vergat hij direct zijn verdriet en zorgen. Wat rook deze bloem lekker en speciaal. De prins plukte de roos, maar terwijl hij dit deed gebeurde er nog iets bijzonders. Op het moment dat de prins de roos plukte, kwam er een nachtegaal op de grafsteen van zijn ouders zitten. Deze nachtegaal floot de mooiste melodieën. De prins stak zijn hand uit naar de nachtegaal en deze kwam vervolgens op zijn hand zitten. "Vader en moeder, bedankt voor deze schitterende geschenken. Met deze geschenken zal ik het hart van de prinses weten te veroveren en zal ik de gelukkigste man op aarde zijn."

En zo werden de roos en de nachtegaal door een boodschapper van de prins naar de prinses gebracht. Op het moment dat de prinses haar cadeaus ontving was ze in een grote zaal thee aan het drinken met haar hofdames. Een glimlach verscheen op het gezicht van de prinses en ze zei enthousiast: "Ik hoop zo dat het een poesje is!" Maar toen ze haar cadeau uitpakte was de glimlach snel verdwenen. "Een roos?! Wat moet ik nou in vredesnaam met een roos? En hij is ook nog echt. Binnen de kortste keren is hij uitgebloeid. Wat heb ik hier nou in vredesnaam aan?" zei de prinses boos.

De stemming van de prinses werd er niet beter op toen zij het cadeau uitpakte waar de nachtegaal in zat. Toen het cadeau was uitgepakt en de nachtegaal licht zag, begon hij weer schitterend te zingen. De hofdames genoten zichtbaar en zeiden tegen elkaar: "Wat zingt deze nachtegaal schitterend. Ik zou direct met de man trouwen die mij zo'n cadeau geeft." Maar de prinses vond het maar niets.

"Ik hou niet van vogels en de melodieën die hij fluit vind ik al helemaal verschrikkelijk." zei de prinses. Ze opende de kooi en zei: "Vlieg alsjeblieft snel weg en kom nooit meer terug!" De nachtegaal was beledigd en vloog naar de kroonluchter die boven de tafel hing en ging hier rustig zitten. Maar dit deed hij niet om uit te rusten, nee de nachtegaal begon te persen en FLATSSS. Zijn boodschap viel vlak voor de voeten van de prinses. De prinses werd woest en gooide haar glas naar de nachtegaal. De nachtegaal vloog trots weg en vloog naar buiten door een openstaande raam.

De arme prins in de tussentijd dagenlang te wachten op een reactie van de prinses. Wanneer zou hij met haar kunnen trouwens? Maar hoe lang hij ook wachtte, hij kreeg geen reactie.

De prins besloot op onderzoek uit te gaan. Hij wilde graag weten waarom hij niets van de prinses had gehoord en vertrok daarom naar het kasteel van de prinses. Voordat hij bij de poort van het kasteel aankwam stopte hij bij een modderpoel. Hij pakte wat modder en smeerde dit op zijn gezicht. Hierna liep hij door naar de poort en klopte aan.

Er werd opengedaan en de keizer stond voor zijn neus: "Goedendag, keizer!" zei hij, "Ik ben op zoek naar werk, kan ik op uw kasteel werken?" De keizer moest even denken en antwoordde: "Ik heb nog wel werk voor je. Ik zoek iemand die varkens kan hoeden." En zo werd de prins aangesteld tot keizerlijk varkenshoeder. Hij kreeg een vreselijk kamertje om te slapen naast de varkensstal. In de avond zette de prins een speciaal pannetje op het vuur. Dit pannetje was speciaal omdat er allemaal belletjes aan hingen en zodra het pannetje kookte speelde hij een heel mooi wijsje.

De prinses liep toevallig in de buurt met haar hofdame en hoorde het wijsje. "Hofdame, zoek eens voor mij uit waar dit wijsje vandaan komt. Wat het ook is, ik wil het hebben. Wil je dat voor mij regelen?" zei de prinses. Al snel kwam de hofdame bij de varkenshoeder. Ze vertelde de varkenshoeder dat de prinses het pannetje wil hebben, waarop de varkenshoeder het volgende antwoordde: "Ik hoef geen geld voor het pannetje. De prinses mag hem hebben voor tien kussen op mijn mond." Verbaasd keek de hofdame hem aan en ze begon te lachen. "Ben je wel goed bij je hoofd? De prinses heeft heel veel geld en ik weet haast zeker dat ze jou geen tien kussen gaat geven. Maar ik zal het haar zeggen."

De hofdame liep terug naar de prinses en binnen drie minuten was ze terug mét de prinses. De prinses keek naar de varkenshoeder, trok een vies gezicht en zei:

"Dus jij wilt tien kussen? Nou tuit je lippen maar, dan zal ik je snel tien kussen geven." De prins tuitte zijn lippen en daar kreeg hij tien kussen. Zijn dag kon niet meer stuk!

De volgende dag moest de prins weer hard werken als varkenshoeder. En toen hij klaar was met zijn werk pakte hij een speciaal instrument uit zijn tas. Hij begon erop te spelen en ook dit hoorde de prinses weer. "Hofdame, waar komt deze schitterende muziek vandaan? Dit moet wel een heel bijzonder instrument zijn. Wat het ook is, ik wil het hebben! Regel jij dit voor mij?" zei de prinses.

Terwijl de varkenshoeder op zijn instrument speelde kwam de hofdame eraan lopen. "Varkenshoeder, ik weet niet wat je allemaal bij je hebt." zei de hofdame. "Maar de prinses wil ook dit instrument van je hebben. Wat wil je er deze keer voor hebben? En zeg me alsjeblieft niet dat je tien kussen wilt." De varkenshoeder begon te glimlachen en zei: "Nee, ik wil geen tien kussen. Deze keer wil ik honderd kussen." Zonder ook maar iets te zeggen liep de hofdame weg en binnen drie minuten was ze weer terug met de prinses. De prinses was lichtelijk geïrriteerd, maar ze wilde het instrument heel graag hebben. En als ze terugdacht aan de vorige tien kussen, dan waren deze niet eens zo heel erg geweest.

"Goed varkenshoeder," zei de prinses. "Je krijgt je honderd kussen." En daar begonnen de varkenshoeder en de prinses te kussen. Het tellen hoefde ze echter deze keer niet zelf te doen. Dat deed de hofdame voor de prinses. Er verzamelde steeds meer mensen rondom het stel en iedereen telde enthousiast mee. "74, 75, 76," riepen ze in koor. "77, 78,...." Maar toen werd het tellen verstoord door de koning. "Wat is hier gaande?" vroeg hij.